

Sygn. akt I C 2708/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maja Snopczyńska

Protokolant Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2019r w Świdnicy

sprawy z powództwa (...) S.C.A. z siedzibą w L.

przeciwko I. M.

o zapłatę 750,00 zł

I. zasądza od pozwanej I. M. na rzecz strony powodowej (...) S.C.A. z siedzibą w L. kwotę 750,00 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie liczonymi od dnia 20.09.2015r. do 31.12.2015r. i odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 1.01.2016r do dnia zapłaty;

II. nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt I C 2708/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S. w L. pozwem z dnia 14 września 2018 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniosła o zasądzenie od pozwanej I. M. kwoty 750,00 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 20 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniosła, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności z tytułu umowy pożyczki zawartej pomiędzy pozwaną a pożyczkodawcą; pozwana zobowiązała się do zwrotu umówionej pożyczki do 19 września 2015 roku, czego nie uczyniła; następnie na podstawie umowy o przelew wierzytelności strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanej. Na dochodzoną kwotę składają się 600,00 zł pożyczki i 150 zł prowizji.

Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Świdnicy.

Po wezwaniu do usunięcia braków formalnych pozwu strona powodowa podtrzymała pozew wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz dołączyła dowody na poparcie swoich twierdzeń.

Pozwana na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2019 roku wniosła o rozłożenie spłaty na raty, gdyż nie jest w stanie spłacić całości; przyznała, że wzięła pożyczkę w kwocie 600 zł, którą na początku spłacała, ale nie ma z czego spłacać. Wniosła o umożliwienie zawarcia ugody i w tym celu rozprawa została odroczone.

Następnie pismem z dnia 10 kwietnia 2019 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, zaprzeczyła twierdzeniom strony powodowej i zakwestionowała roszczenie dochodzone przez powoda. Podniosła także zarzut przedawnienia oraz braku legitymacji procesowej strony powodowej, gdyż umowa cesji jest wadliwa, brak jest

umowy z wierzycielem pierwotnym opatrzonym podpisem pozwanej czyli nie udowodniono roszczenia. Jednocześnie wskazała, że nadal widzi możliwość ugodowego rozwiązania sporu i wnosi o skierowanie sprawy do mediacji.

Strona powodowa wskazała, że poznana nie uiściła żadnej kwoty, nie skontaktowała się ze stroną powodową celem podjęcia negocjacji ugodowych. Podniosła że zarzut przedawnienia jest niezasadny, gdyż termin wymagalności roszczenia to 19 września 2015 roku, termin przedawnienia – 19 września 2018 roku zaś strona powodowa złożyła pozew w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym w dniu 14 września 2018 roku, co przerwało bieg przedawnienia; wskazała także że zarzut braku legitymacji jest bezzasadny, powołując się na umowę cesji i wniesienie wkładu niepieniężnego.

Pozwana na rozprawie w dniu 19 września 2019 roku podtrzymała zarzut przedawnienia, przyznała, że wzięła pożyczkę tylko nie ma jej z czego spłacić.

W TOKU POSTĘPOWANIA SĄD USTALIŁ

NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 20 sierpnia 2015 roku pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę określającą warunki udzielania pożyczek gotówkowych. Przy kwocie pożyczki 600 zł udzielanej na 30 dni pobierana jest prowizja w kwocie 150 zł. Pożyczkodawca zastrzegł możliwość naliczania odsetek za opóźnienie w spłacie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Na mocy tej umowy przelano w dniu 20 sierpnia 2015 roku na konto pozwanej kwotę pożyczki 600 zł. Pożyczka została udzielona na 30 dni i miała być spłacona w dniu 19 września 2015 roku.

DOWÓD: umowa z dnia 20 VIII 2015r. z zał. k. 18-20

potwierdzenie przelewu pożyczki k. 21

(...) Sp. z o.o. - w dniu 28 grudnia 2016 roku przystąpiła do (...) Sp. z o.o. Sp. K. jako komandytariusz i wniosła wkład niepieniężny w postaci wierzytelności – w tym min. wobec pozwanej wynikającej z pożyczki udzielonej w dniu 20 sierpnia 2015 roku. Następnie w dniu 27 czerwca 2017 roku strona powodowa nabyła na podstawie cesji od (...) Sp. z o.o. Sp. K. wierzytelności pieniężne wynikające z różnych tytułów min. wierzytelność wobec pozwanej wynikająca z tej umowy w kwocie 750 zł w tym 600 zł kapitału.

DOWÓD: akt notarialny z 28 XII 2016r z zał. k. 13-14

umowa cesji z 27 VI 2017r z zał. K. 15-17

Pismem z dnia 10 lipca 2017 roku strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty.

DOWÓD: pismo z 10 VII 2017 k. 23

W TAK USTALONYM STANIE FAKTYCZNYM

SĄD ZWAŻYŁ:

Powództwo jest zasadne.

Strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 750 zł podnosząc, że wierzytelność dochodzona pozewem wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności z tytułu umowy pożyczki zawartej pomiędzy pozwaną a pożyczkodawcą; pozwana zobowiązała się do zwrotu umówionej pożyczki do 19 września 2015 roku, czego nie uczyniła; następnie na podstawie umowy o przelew wierzytelności strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanej.

Pozwana podniosła min. zarzut przedawnienia. Zaznaczyć należy, że w obecnym stanie prawnym przedawnienie roszczeń wobec konsumentów brane jest pod uwagę przez Sąd z urzędu.

Zgodnie art. 117 §2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się zarzutu przedawnienia. Ponadto, w myśl art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Zgodnie więc z powołanymi wyżej przepisami roszczenie strony powodowej – jako związane z prowadzoną przez stronę powodową działalnością gospodarczą - ulegają 3 letniemu terminowi przedawnienia. Dodatkowo wskazać należy, że od 9 lipca 2018 roku weszła w życie znowelizowana treść art. 118 kc, zgodnie z którym koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego. Znowelizowany przepis będzie miał zastosowanie w niniejszej sprawie, gdyż zgodnie z art. 5 ust 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104) do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Niewątpliwie w dniu 9 lipca 2018 roku roszczenie strony powodowej nie było przedawnione.

Zgodnie z art. 120 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że kwota pożyczki została przelana na konto pozwanej w dniu 20 sierpnia 2015 roku i pożyczka została udzielona na okres 30 dni, więc termin spłaty pożyczki upływał 19 września 2015 roku. Tym samym trzyletni termin przedawnienia upływał w dniu 31 grudnia 2018 roku (zaś według poprzednio obowiązujących przepisów - 20 września 2018 roku), natomiast pozew został wniesiony w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym w dniu 14 września 2018 roku, a więc przed upływem terminu przedawnienia. Wskazać należy dodatkowo, że zgodnie z art. 509 § 2 kc wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa.

Tym samym roszczenie strony powodowej nie uległo przedawnieniu.

Zgodnie z treścią art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Szczegółowo prawa i obowiązki stron zostały uregulowane w umowie określającej warunki udzielania pożyczek gotówkowych z 20 sierpnia 2015 roku. Wskazać należy, że ostatecznie pozwana przyznała, że otrzymała pożyczkę w kwocie 600 zł, więc tym samym wcześniejsze zarzuty dotyczące braku podpisanej przez pozwaną umowy i nie wykazania zasadności roszczenia stały się bezprzedmiotowe. Tym bardziej, że z potwierdzenia przelewu z 20 sierpnia 2015 roku wynika, że na konto pozwanej przelana została kwota 600 zł. Pozwana nie wykazała, aby spłaciła jakąkolwiek część udzielonej pożyczki, do czego zgodnie z art. 6 kc była zobowiązana.

Nie można zgodzić się z zarzutem pozwanej, że strona powodowa nie wykazała legitymacji czynnej, gdyż z aktu notarialnego z 28 grudnia 2016 roku z załącznikiem oraz umowy cesji z 27 czerwca 2017 roku z załącznikiem wynika, że strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanej.

Tym samym roszczenie strony powodowej należało uznać za zasadne.

Pozwana wniosła o rozłożenie należności na raty wskazując, że nie jest w stanie jednorazowo spłacić zaległości. Zgodnie z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Jednak podkreślić należy, że dla uwzględnienia takiego wniosku niezbędne jest wykazanie przez pozwaną, że będzie w stanie spłacać raty określonej wysokości. Pozwana na rozprawie w dniu 19 września 2019 roku wskazała, że komornik dokonał zajęcia emerytury, spłaca jeszcze dwie pożyczki i nie miałaby z czego spłacać rat. Okoliczność ta nakazywała nie uwzględnić wniosku o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z treści umowy wynika, że w razie opóźnienia w zapłacie należą się odsetki umowne w wysokości czterokrotność stopy lombardowej NBP.

W związku z powyższym na mocy powołanych przepisów zasądzono od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 750 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie liczonymi od 20 IX 2015 roku do 31 XII 2015 roku oraz odsetkami umownymi w tej samej wysokości jednak nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie od 1 I 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 kpc mając na uwadze sytuację materialną na którą powoływała się pozwana – obecnie pozwana otrzymuje świadczenie emerytalne w kwocie 974,95 zł, gdyż z emerytury potrącana jest kwota 416,27 zł, spłaca także jeszcze dwie pożyczki.